

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU
47 000 KARLOVAC

Zagreb, 3. listopada 2025. godine
Posl. br.: St-3052/2024

DUŽNIK:

A-MORE YACHTS d.o.o., Zagreb, Ulica Vojina Bakića 10, OIB: 44800651850, koje zastupa punomoćnik Juraj Blažičko, odvjetnik u Zagrebu, Antuna Bauera 2

ODGOVOR NA ŽALBE

dužnika
2x; punomoć u spisu

Dužnik je zaprimio žalbe vjerovnika Michaela Steinmanna od 30. rujna 2025. godine te vjerovnika PAUGER Haioepito es Karbonerositett Termeeket Gvarto es Forgalmazo Korlatolt Felelossegii Tarsasag od 2. listopada 2025. godine te se u nastavku očituje na iste.

Očitovanje dužnika na žalbu vjerovnika Michaela Steinmanna

I. U odnosu na navode vjerovnika kako dužnik u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka nije naveo sve sudske postupke u kojima je dužnik stranka, dužnik ističe kako je navedeno neosnovano jer je sud utvrdio da je dužnik potpuno i pravilno podnio prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka, slijedom čega je donio rješenje o otvaranju, a isto je utvrđeno i tijekom samog postupka jer je ovaj vjerovnik već više puta upućivao na navodne nepravilnosti, a koje navode sud otklanja.

II. Što se tiče navoda o tome da vjerovnik Steinmann nije bio pravilno obaviješten o otvaranju predmetnog postupka, dužnik ističe kako je navedeno potpuno irelevantno jer je vjerovnik pravovremeno prijavio svoju tražbinu o kojoj se dalje u postupku raspravljalo te je navedeni vjerovnik sudjelovao u cijelom postupku, a u konačnici njegova je tražbina i obuhvaćena Planom restrukturiranja.

U svakom slučaju dužnik naglašava da je vjerovnik uredno obaviješten o otvaranju predstečaja i svim relevantnim radnjama, u skladu sa zakonom. Rješenje o otvaranju predstečajnog postupka objavljeno je na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova odmah nakon donošenja (čl. 34. st. 3. SZ). Prema članku 12. SZ, dostava sudskih pismena (uključujući rješenje o otvaranju) provodi se upravo objavom na e-Oglasnoj ploči, a takva dostava smatra se obavljenom istekom osmog dana od dana objave. Sama objava

pismena na e-Oglasnoj ploči sudova zakonski je dokaz da je dostava obavljena svim sudionicima postupka. Stoga je vjerovnik Steinmann pravodobno i propisno obaviješten o otvaranju predstečajnog postupka još u prosincu 2024. (kada je rješenje objavljeno), bez obzira na to je li osobno pratio e-Oglasnu ploču. Osim putem e-Oglasne ploče (što je zakonom predviđeni i važeći način obavijesti svim vjerovnicima), dužnik je dodatno, iz obzira i transparentnosti, komunicirao s vjerovnikom Steinmann usmenim putem i elektroničkom poštom, a vjerovnik je bio i osobno na sastanku u tvornici dana 15.01.2025.g. kada je bio o svemu obaviješten. Time je dužnik poduzeo i više od onoga što je zakonom nužno, kako bi osigurao da vjerovnik sazna za postupak i ostvari svoja prava.

Navodi o plaćanjima vjerovnika Steimanna i eventualnim saznanjima za trajanje postupka u potpunosti su irelevantni pri odlučivanju o rješenju o potvrdi Plana restrukturiranja.

III. Vjerovnikovi navodi da je dužnik “prezadužen” te da je njegova imovina nerealno prikazana (precijenjena ili lažno prikazana) također su neutemeljeni. Sva imovina dužnika uredno je popisana i realno procijenjena u predstečajnom postupku, u skladu sa zakonskim zahtjevima. Već u prijedlogu za otvaranje predstečaja i priloženom popisu imovine i obveza, dužnik je naveo svu svoju imovinu (pokretnine, nekretnine, potraživanja, opremu, plovila, itd.) sa najboljom vjerodostojnom procjenom njihove vrijednosti. Povjerenik je, prema članku 24. SZ, dužan ispitati taj popis imovine i obveza što je i učinio. Nije našao neprijavljenih obveza niti fiktivno uvećane vrijednosti imovine – jer bi inače osporio takve stavke i o tome izvijestio sud. Povjerenik nije osporio vrijednost imovine koju je dužnik prijavio, što znači da nije bilo indicija o nerealnom prikazu.

Također, u sklopu izrade plana restrukturiranja, dužnik je dodatno obradio i prezentirao svoje financijsko stanje. Prema članku 27. SZ, prijedlog plana restrukturiranja mora sadržavati detaljne podatke o imovini i vrijednosti imovine dužnika u trenutku podnošenja plana. Dužnik je u svom planu iskazao vrijednost imovine na temelju knjigovodstvene dokumentacije. Sve procjene su realne i utemeljene na tržišnim pokazateljima, što vjerovnik nije ozbiljno dovodio u pitanje konkretnim argumentima, već paušalno tvrdi da su “nerealne”.

Što se tiče prezaduženosti, ističe se kako pojam prezaduženosti prema SZ označava da vrijednost imovine pravne osobe ne pokriva njene obveze (čl. 7. st. 1. SZ-a).

Vjerovnikovi prigovori sugeriraju kao da dužnik prikazuje lažno veću imovinu nego što stvarno ima. Takve insinacije su netočne. Da je dužnik precjenjivao imovinu, to bi bilo brzo razotkriveno tijekom postupka, budući da vjerovnici imaju uvid u prijavljenu imovinu i mogu osporavati plan ako smatraju da je neprovediv ili temeljen na nerealnim pretpostavkama.

U ovom slučaju, plan restrukturiranja dužnika predviđa realne mjere i utemeljen je na stvarnoj vrijednosti imovine. Nema skrivene imovine niti “napuhavanja” vrijednosti; transparentnost je bila potpuna kako bi se zadobilo povjerenje vjerovnika u postupku.

Dapače, dosadašnje uredno ispunjavanje obveza tijekom postupka ide u prilog vjerodostojnosti dužnika. Dužnik je tijekom predstečajnog postupka izvršavao sve tekuće obveze (plaće, poreze, doprinose, troškove dobavljačima za nove isporuke itd.), čime pokazuje ozbiljnost u namjeri da stabilizira poslovanje. Time se održava poslovni potencijal društva i vrijednost imovine (npr. plovila su održavana i osigurana, nije došlo do propadanja imovine). Takvo odgovorno ponašanje potvrđuje da su planovi i projekcije dužnika realni – da računa na nastavak poslovanja i postupno namirenje vjerovnika kroz plan, a ne na bilo kakve nerealne jednokratne priljeve.

U praksi trgovačkih sudova, uobičajeno je da se prigovori o navodnoj prezaduženosti ili nerealnoj procjeni imovine cijene tek ukoliko vjerovnik pruži konkretne dokaze da su podaci u planu restrukturiranja lažni ili zavaravajući. U ovom slučaju, takvih dokaza nema. Samo nezadovoljstvo vjerovnika činjenicom da su obveze dužnika veće od imovine nije razlog za obustavu predstečajnog postupka, već je upravo indikacija zašto je restrukturiranje nužno. Sudska praksa također ukazuje da, ako plan restrukturiranja ima razuman temelj i podršku većine vjerovnika, neće se odbiti samo zato što jedan vjerovnik tvrdi da su šanse slabe. Ovdje valja napomenuti da je većina vjerovnika dužnika podržala Plan restrukturiranja.

IV. Vjerovnik također paušalno navodi da je dužnik obavljao plaćanja koja nisu dopuštena tijekom predstečajnog postupka, insinuirajući da je time oštetio dužnika.

Sva plaćanja koja je dužnik izvršio nakon otvaranja predstečaja bila su isključivo ona dopuštena zakonom, odnosno nužna plaćanja za redovno poslovanje, u smislu članka 67. SZ. Niti jedno plaćanje nije izvršeno protivno ograničenjima predstečajnog postupka, a što uostalom potvrđuje i sam povjerenik.

Članak 67. stavak 1. SZ jasno propisuje da od dana otvaranja predstečajnog postupka dužnik može obavljati samo plaćanja nužna za redovno poslovanje i podmirivati eventualne obveze iz novog zaduženja odobrenog prema čl. 62.a SZ. Takva nužna plaćanja obuhvaćaju, primjerice, redovite troškove poslovanja: isplate neto plaća radnicima i tekuće obveze za poreze i doprinose, nabavu sirovina i usluga potrebnih za nastavak poslovanja (nabava materijala za proizvodnju brodova), plaćanje režijskih troškova (npr. struje, vode, goriva), troškove održavanja imovine, i slično – sve ono što je nužno da bi društvo nastavilo poslovati u tijeku postupka i očuvalo vrijednost imovine. Upravo takva plaćanja je dužnik izvršavao.

U predmetnom slučaju, dužnik nije vršio nikakva plaćanja starih dugova svojim vjerovnicima izvan onoga što je dopušteno. Nisu, primjerice, isplaćivani dugovi dobavljačima nastali prije predstečaja, niti je vjerovnik Steinmann (ili bilo koji drugi vjerovnik iz ranijeg razdoblja) dobio bilo kakvu isplatu na svoju staru tražbinu – jer bi to bilo protivno načelu jednakog tretmana vjerovnika u predstečaju. Sva plaćanja ograničila su se na tekuće obveze: plaće za radnike u razdoblju nakon otvaranja predstečaja, troškove potrebne za nastavak djelatnosti (poput goriva za plovila, pristojbi za vez, komunalija i sl.), te porezne obveze koje dospijevaju u tijeku postupka. Takva plaćanja su potpuno u skladu s člankom 67. SZ i ne mogu se smatrati spornima. Dapače, neplaćanje tih nužnih troškova dovelo bi do prestanka poslovanja, što bi umanjilo vrijednost imovine na štetu svih vjerovnika.

V. Vjerovnik Steinmann u nastavku navodi kako je prvostupanjski sud protivno zakonu dvaput odgodio ročište za glasovanje.

Čl. 60. SZ-a propisuje dva odvojena osnova za odgodu ročišta za glasovanje o planu restrukturiranja. Prema st. 1, “dužnik i većina vjerovnika nazočnih na ročištu za glasovanje mogu zatražiti od suda odgodu ročišta na rok do osam dana. Ročište za glasovanje može se odgoditi najviše jedanput”.

Stavak 2 pak predviđa: “Ako se na ročištu za glasovanje vjerovnik očituje da nije suglasan s planom odnosno ako prema ovom Zakonu smatra da je koji od vjerovnika glasao protiv plana restrukturiranja, dužnik može zatražiti od suda odgodu ročišta na rok do 15 dana radi izmjene plana restrukturiranja”. Pri prvom ročištu (22.7.2025.) bilo je vjerovnika koji su se usprotivili, a bilo je i onih za koje se nije moglo sa sigurnošću utvrditi jesu li protiv ili ne, pa je dužnik zatražio i dobio odgodu po st. 2 radi izmjene plana (do 15 dana).

Na drugom ročištu (21.8.2025.), nakon što je plan izmijenjen, dužnik i većina nazočnih vjerovnika zatražili su i dobili odgodu po st. 1 (do osam dana) prije samog glasovanja. Plan je potom usvojen 10.9.2025.

Po stavu dužnika, ograničenje “najviše jedanput” iz čl. 60. st.1. odnosi se na odgodu koju traže dužnik i većina vjerovnika prije glasovanja. Stavak 2 ne sadrži slično ograničenje te stoga formalno dopušta dužniku da iskoristi ovu mogućnost kad god pojedini vjerovnik formalno prigovori na plan. U konkretnom slučaju, prva je odgoda provedena po st. 2 (nakon je vjerovnik izrazio neslaganje) – dakle poslije rasprave, s ciljem izmjene plana. Druga odgoda provedena je po st. 1 na zakazanom ročištu za glasovanje o izmijenjenom planu (prije samog glasovanja) – dakle, dva različita instituta u različitoj fazi postupka. Budući da riječ „najviše jedanput“ stoji jedino u st. 1, logično je tumačiti da je ona ograničenje za tu konkretnu vrstu odgode (odgodu traženu prije glasovanja). Odgoda iz st. 2, kojom je otklonjena pravna posljedica vjerovnikova neslaganja, postupovna je odredba kojom Zakon omogućuje izmjenu plana; Zakon za nju ne propisuje dodatno (jednokratno) ograničenje.

Dužnik je upoznat da se praksi pojavljuje stav da „ročište za glasovanje može biti odgođeno samo jednom“. Tako primjerice komentator Čuveljak tumači da se “ponavljanje ročišta za glasovanje može biti samo jednom”, a Visoki trgovački sud u predmetu Pž-7274/2016 ističe da je odgoda moguća “najviše jedanput”. Međutim, ti navodi proizlaze iz gledanja na oba stavka članka 60. zajedno i odnose se primarno na ponovnu odgodu istog ročišta glasovanja, dok ne uzimaju u obzir činjenicu da se radi o dvije različite pretpostavke (stavcima razgraničene) i dvije faze postupka. U konkretnom slučaju prva je odgoda bila po st. 2 – nakon što je jedan vjerovnik zazvao posebnu mogućnost izmjene plana – pa je započelo novo ročište s izmijenjenim planom. Štoviše, upravo stavak 3 čl. 60. zahtijeva dostavu izmijenjenog plana nakon odgode po st. 2., što sadrži pretpostavku da slijedi ponovno glasovanje o izmijenjenom planu. U takvoj situaciji smatramo da novo ročište za glasovanje o izmijenjenom planu podliježe običnom režimu st. 1, kojim su dužnik i većina vjerovnika legitimni zatražiti još jednu (jednokratnu) odgodu prije glasovanja. Dakle, ograničenje “najviše jedanput” odnosi se na odgodu prema st. 1 u svakoj posebnoj fazi rasprave, ne isključujući mogućnost da se od strane različitih instituta upotrijebe oba mehanizma.

Citirana sudska praksa (npr. Pž-7274/2016 i Pž-4578/2017) ograničava odgode ročišta kako je izričito propisano čl. 60. st. 1. SZ. No ta je praksa promatrala situacije kad se istovrsni zahtjevi ponavljaju ili kad su ispunjeni uvjeti st. 2 nakon što je glasovanje već provedeno. U konkretnom slučaju drugu je odgodu zatražila druga konstelacija sudionika (dužnik i većina) prije glasovanja o novom planu, što je jasno predviđeno upravo st. 1, pa prvostupanjski sud nije prekoračio ovlasti. Naprotiv, svaka odgoda ostvarena je u okvirima svog propisanog instituta: prva prema st. 2 (nakon rasprave, radi izmjene), druga prema st. 1 (prije rasprave, radi razmatranja novog prijedloga). Pri tome nije bilo preglasavanja niti ponovnog glasanja u okviru iste inicijalne rasprave – naprotiv, po izmjeni plana održano je novo, zasebno ročište. Stoga ne stoji argument da je “dvaput pristupljeno glasovanju”.

U svakom slučaju navedeno ne može predstavljati razlog za ukidanje rješenja o potvrdi Plana restrukturiranja jer su vjerovnici na ročištu 9. rujna 2025. godine glasovali o ISTOM Planu kao i na prethodnom ročištu te ga prihvatili potrebnim većinama.

VI. Navodi o zastupanju odvjetnice Martine Gajski u postupku potpuno su deplasirani. Ista je članica društva dužnika te je kao odvjetnica na temelju valjano izdanih punomoći zastupala određene vjerovnike, a što ni na koji način nije protivno zakonu.

Isto tako, sud je valjano uvrstio tražbinu vjerovnika Martine Gajski u Plan restrukturiranja jer je propisno obaviješten izjavom pred sudom uz adekvatne dokaze o nastaloj zakonskoj subrogaciji, a isto ni na koji način nije utjecalo na rezultate glasovanja.

VII. Dužnik je u predmetni Plan restrukturiranja uvrstio razlučne vjerovnike, a sve u skladu s pravilima o razvrstavanju vjerovnika u stečajnom planu koja se primjenjuju u predmetnom predstečajnom postupku.

Točno je kako su razlučni vjerovnici u svojoj prijavi / obavijesti naznačili kako se ne odriču prava na odvojeno namirenje niti pristaju da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njihovo razlučno pravo, radi provedbe plana restrukturiranja.

Međutim, isti su vjerovnik prijavili i tražbinu kao predstečajni vjerovnici kojima je dužnik i osobno odgovoran te su takve tražbine pravomoćno utvrđene rješenjem suda o utvrđenim i osporenim tražbinama.

Vjerovnik Steinmann smatra kako je dužnik razlučne vjerovnike trebao izostaviti iz Plana.

Dužnik ističe kako bi takvo postupanje, točnije izostavljanje određenih vjerovnika iz prijedloga Plana restrukturiranja, predstavljalo jasnu povredu odredbe članka 52. stavka 1. SZ-a.

Odredbom članka 52. stavka 1. SZ-a propisano je da, ako prijedlog plana restrukturiranja ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine, dužnik je dužan najkasnije u roku od 21 dan od dana pravomoćnosti rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama odnosno od dana dostave odluke drugostupanjskog suda o žalbi protiv rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama **dostaviti sudu plan restrukturiranja kojim su obuhvaćene sve utvrđene i osporene tražbine.**

Dakle, dužnik nikako nije mogao samoinicijativno izostavljati određene vjerovnike i pripadajuće tražbine iz prijedloga Plana restrukturiranja jer bi tako postupio protivno odredbi članka 52. stavka 1. SZ-a, a što bi predstavljalo razlog za obustavu postupka u smislu odredbe članka 52. stavka 3. SZ-a.

U svakom slučaju dužnik je u Planu jasno naznačio kako Plan ni na koji način ne zadire u prava razlučnih vjerovnika na odvojeno namirenje u cijelosti iz predmeta na kojima postoji njihovo razlučno pravo.

VIII. Vjerovnik Steinmann problematizira i poruke e-pošte gospođe Martine Gajski tijekom pregovora s vjerovnicima.

Poruke e-pošte gđe. Martine Gajski od 17. i 19. kolovoza 2025. godine, koje vjerovnik Steinmann prilaže, izvađene su iz konteksta i pogrešno interpretirane. Njihova stvarna svrha nije bila pogodovati Steinmannu, već pojasniti mu izvediv scenarij restrukturiranja kojim bi i on i ostali vjerovnici bili namireni što povoljnije.

Ključno je naglasiti da je gđa. Gajski u istoj komunikaciji jasno istaknula da se ova ponuda temelji na postojanju zainteresiranih investitora koji su se već obvezali doprinijeti budućem poslovanju dužnika ako plan restrukturiranja bude potvrđen. Namjera poruka bila je motivirati vjerovnika da podrži plan restrukturiranja shvaćajući da će njegovim uspjehom i on ostvariti svoj– to je u skladu s legitimnim nastojanjima dužnika da osigura podršku plana, a ne dokaz nekakve zavjere ili zakulisne pogodbe.

Stavljanje tih poruka izvan šireg konteksta restrukturiranja dovelo je do krivog zaključka da dužnik nekoga favorizira, što jednostavno nije točno. Poruke nisu imale svrhu “potkupljivanja” vjerovnika, već transparentnog informiranja o mogućnostima koje plan pruža uz pomoć predviđenog ulaganja.

Steinmann u žalbi navodi da je dužnik nastojao njega staviti u “bolji tretman nego ostale vjerovnike” i time manipulirati predstečajnim postupkom. Ovakve tvrdnje su činjenično i pravno neutemeljene. Kao prvo, Steinmann nije dobio nikakav formalno povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike u okviru predstečajnog postupka. Svi vjerovnici razvrstani u skupinu “ostalih” imaju jednake uvjete po planu (75% otpisa i 25% isplate kroz rate). Ni Steinmann niti itko drugi nije izuzet iz tih uvjeta planom restrukturiranja. Prema tome, u samom planu restrukturiranja – koji je jedini mjerodavan dokument za prava vjerovnika – nema nikakve razlike ili pogodnosti za Steinmanna u usporedbi s drugima.

U svakom slučaju svi žalbeni navodi vjerovnika Michala Steinmanna su neosnovani.

Očitovanje na žalbu vjerovnika PAUGER Haioepito es Karbonerositett Termekeket Gvarto es Forgalmazó Korlatolt Felelossegii Tarsasag

IX. Dužnik prije svega ističe kako je žalba vjerovnika PAUGER nedopuštena u skladu s odredbom čl. 61.b Stečajnog zakona.

Naime, navedenom odredbom propisano je da je žalba protiv rješenja kojim se plan restrukturiranja potvrđuje dozvoljena samo ako je podnositelj žalbe:

1. prigovorio planu u postupku glasanja o njemu;
2. glasao protiv plana i
3. učinio vjerojatnim da je planom stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema i da se primijene isplatni redovi iz članaka 138. i 139. ovoga Zakona.

U konkretnom slučaju vjerovnik PAUGER nije ni prigovorio planu u postupku glasanja o njemu niti je učinio vjerojatnim da je planom stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema i da se primijene isplatni redovi iz članaka 138. i 139. ovoga Zakona.

X. U potpunosti su netočni navodi kako dužnik nije ispravno naveo podatke u Popisu imovine i obveza.

Naime, sud, a i povjerenik, proveli su kontrolu Popisa i utvrdili nepostojanje bilo kakvih nepravilnosti.

XI. Što se tiče navoda o odgodi ročišta za glasovanje dužnik upućuje na ranije izneseno očitovanje pod točkom V. ovog podneska.

XII. Vjerovnik PAUGER osporava i sastavljanje Plana, tj. svrstavanje vjerovnika u različite skupine.

U konkretnom slučaju dužnik je pri sastavljanju Plana restrukturiranja vezan pravilima o svrstavanju vjerovnika u skupine pri izradi stečajnog plana.

Odredbom članka 308. stavka 2. SZ-a propisano je kako se vjerovnici istoga pravnog položaja mogu svrstati u skupine prema istovrsnosti gospodarskih interesa. Takvo razvrstavanje mora se temeljiti na valjanim razlozima. U stečajnom planu navest će se kriteriji za razvrstavanje.

Dakle, nisu točni navodi vjerovnika PAUGERA kako je dužnik nepravilno sastavio Plan jer su vjerovnici istog pravnog položaja stavljeni u različite skupine.

Upravo suprotno navodima vjerovnika kako nije jasno kako su vjerovnici u pojedinim skupinama različitog pravnog položaja, ističe se kako su oni razvrstani prema drugim dopuštenim kriterijima.

To je dopušteno jer je dužnik iste razvrstao prema gospodarskom kriteriju te isto valjano obrazložio, a što je utvrdio i prvostupanjski sud.

XIII. Što se tiče navoda vjerovnika PAUGER o tome da je predmetni prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka trebalo odbaciti zbog nepravilno sastavljenog Popisa imovine i obveza, dužnik upućuje na ranije izneseno očitovanje.

Vjerovnik PAUGER navodi kako je dužnik stranka u stečajnom postupku nad dužnikom Fast cut d.o.o., međutim taj stečajni postupak nije otvoren pa samim time dužnik ne može imati status vjerovnika te su ovakvi navodi isključivo paušalni.

U ovom je postupku dužnik dostavio Plan restrukturiranja koji je sastavljen u skladu sa zakonom što je potvrdio i prvostupanjski sud, a vjerovnici su isti većinski prihvatili.

XIV. Dužnik predlaže da Visoki trgovački sud RH odbaci žalbu vjerovnika PAUGER kao nedopuštenu, odnosno podredno da istu odbije kao neosnovanu te potvrdi rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu, posl. br. St-3052/2024 od 22. srpnja 16. rujna 2025. godine kojim se potvrđuje Plan restrukturiranja dužnika.

Podredno, dužnik predlaže da Visoki trgovački sud RH odbije žalbe vjerovnika Michala Steinmanna kao neosnovanu te potvrdi rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu, posl. br. St-3052/2024 od 22. srpnja 16. rujna 2025. godine kojim se potvrđuje Plan restrukturiranja dužnika.

A-MORE YACHTS d.o.o.,
koje zastupa: